

Katrine skriver her om at strikke store tæpper og få brugt sine rester på den måde. Og om at arbejde med farvesammensætninger.

Af Katrine Andrea Nordestgaard

Hvis man strikker meget, og det må man nok sige, jeg gør, så tror jeg, man vil kunne nikke genkendende til behovet for flere slags strikketøj. Jeg har tidligere skrevet om, at jeg som regel har mindst fire projekter i gang ad gangen. Nøgleordet må her være "mindst"! For jeg har ofte flere.

Lige nu har jeg dog færre. Jeg har brug for ro, for ikke at blive kreativt udfordret, for bare at lade hænderne arbejde, og for et RIGTIG stort projekt, hvor jeg ikke hele tiden skal huske, hvor jeg er nået til, hvor der ikke hele tiden skal ske noget nyt.

Så jeg strikker tæpper. Jeg har gjort et "evighedsprojekt" færdigt, strikket et på ret store pinde (ca 5,5 så vidt jeg husker) og er nu i gang med et på pind 3,5.

Alle tre hører hjemme i kategorien "resteprojekter", som af flere grunde er det strik, jeg vender tilbage til igen og igen. Jeg kan godt li, at de har deres eget liv, og jeg synes, meget kreativitet udspringer af begrænsningen. Det er på en eller anden måde for nemt bare at købe garn til et projekt.

Herunder fortæller jeg lidt om det første tæppes tilblivelse, idé, farvevalg og tankerne bag. I næste blogudgivelse får I flere, og jeg vil også komme med en inspirationsgennemgang af Strikkeglads egne tæppeopskrifter.

Evighedstæppet

Billede ovenfor.

Det har sit navn, fordi det er strikket på pind 2,5, og jeg vidste, det ville blive lagt væk af og til og taget frem igen, når lysten kom tilbage. Jeg er indædt modstander af pligtstrik, og et tæppe på pind 2,5 må under ingen omstændigheder føles som en pligt!

Jeg har samlet garn i strømpegarnstykkelse gennem flere år og køber gerne et enkelt nøgle her og der, hvis en farve tiltaler mig. Og så er jeg så usandsynligt heldig, at mange kender til min glæde ved små stumper garn, så jeg får meget, når nogen rydder op. Jeg køber også af og til en pose i genbrug eller på nettet. Jeg gav mig til at søge på Ravelry og fandt [Blankie](#), der vist desværre ikke længere er tilgængeligt. I bund og grund er det bare dominofirkanter, så det ER virkelig ikke ret svært. Strikkeglads eget [Dominotæppe](#) er samme slags opskrift. Ser man de to tæpper sammen, vil man næsten ikke tro, det er samme slags opskrift. Det bliver virkelig tydeligt, hvor markant en forskel farvevalg og farvebrug kan gøre.

Jeg har valgt en dobbelt centreret indtagning, hvor "sømmen" bliver tydelig, jeg søgte bare på YouTube og fandt nogle forskellige. Jeg har 31 masker slået op til en firkant og har nogle af firkanterne dobbelt så store. Det synes jeg giver en ekstra tand til det vilde udtryk, der har været mit sigte. Jeg har strikkehæftet alle ender og har sat alle farver til på retsiden. Hvis de sættes til på en vrangpind, vil udtrykket blive rodet på en måde, jeg slet ikke var interesseret i. Jeg har gjort mig umage med at sørge for, at vrangsiden er lige så pæn som retten, da det rodede udtryk, tæppet har i sine farver, ikke kan "bære" mere roderi. Derfor er alle ender sirligt hæftet. I kanten har jeg en tofarvet icord, der er strikket

© Purl Soho

på til sidst. Jeg var nødt til også at gøre den mangefarvet, da jeg simpelthen ikke havde nok ensfarvet. Egentlig synes jeg, det havde været pænere med en ensfarvet kant som ramme, men sådan blev det ikke.

Jeg har nøje udvalgt alle farvesammensætninger og har brugt alle tænkelige slags tilgange til min farvesammensætning. I mange af dem har jeg en høj kontrast, hvilket bidrager yderligere til "vildskaben". Jeg har hele farvepaletten med i dette tæppe, hvilket faktisk i min optik er en tilgang, der kræver et stort projekt for at lykkes.

Det er ikke den nemmeste måde at arbejde med farver på, men det er sjovt, og "hemmeligheden" er, at hvis du bare bliver ved længe nok, så samler det sig til sidst. Når man sidder med arbejdet i hænderne, ser man kun et lille udsnit ad gangen. Det får mange til at tøve og blive usikre, fordi et arbejde med så høj grad af kontrast virkelig SER meget rodet og uharmonisk ud, når man ser det i fragmenter. Men bliv ved. Og ved og ved. Til sidst samler det sig. Jeg hørte på et tidspunkt designeren Stephen West sige, at hvis du er kommet til at sætte en farve i, du virkelig ikke bryder dig om, så bare fortsæt og sæt den så til igen. I det færdige stykke vil den være dét, der giver arbejdet liv og sjæl.

Vrangsiden

Har du spørgsmål eller kommentarer, så skriv dem endelig herunder.